

Schiller Instituttet

Sankt Knuds Vej 11 kl. tv., 1903 Frederiksberg C, tlf.: 35 43 00 33, www.schillerinstitut.dk, si@schillerinstitut.dk

Tale af Tom Gillesberg, formand for Schiller Instituttet i Danmark, til Schiller Instituttets foretræde for Udenrigsudvalget den 27. november 2012.

Stop Tredje Verdenskrig gennem krig imod Syrien og Iran – Vi behøver et nyt paradigme

Goddag. Jeg er Tom Gillesberg, formand for Schiller Instituttet i Danmark. Tak fordi vi måtte komme.

Den eskalerende krise, vi har set i Mellemøsten siden NATO's intervention i Libyen sluttede med likvideringen af Muammar Gaddafi, er langt værre, end hvad man får indtryk af i det gængse mediebillede. Den nuværende tilspidsede situation i Syrien - og den parallelle vedvarende diskussion om et israelsk angreb på Irans atomanlæg, med eller uden en amerikansk deltagelse - kan hurtigt, hvis vi ikke ser et drastisk paradigmeskifte – spinde ud af kontrol og udvikle sig til en åben konfrontation mellem USA, Storbritannien og deres allierede på den ene side, og Rusland og Kina på den anden. En sådan udvikling kan lede til brugen af atomvåben og faren for en udløsning af hele verdens arsenal af brintbomber, fordi en af siderne mener, at krigen under alle omstændigheder er uundgåelig, og derfor vil søge at få fordel af at slå først. Når først den ene part har trykket på knappen, må alle andre hurtigt affyre deres arsenaler af brintbomber, og efter halvanden time vil en stor del af menneskeheden ligge i ruiner – og overlevelsesmulighederne for den tilbageværende del af menneskeheden i den efterfølgende atomvinter vil være ganske dårlige.

At en sådan udryddelse af menneskeheden gennem atomkrig desværre ikke er en umulighed, har ledende russiske militærfolk advaret om igen og igen i løbet af det seneste år. Lige fra generalstabschef Makarov, til udenrigsminister Lavrov og statsminister Medvedev. I maj 2012 udtalte statsminister Medvedev med henvisning til situationen i Mellemøsten: »Den politik, som visse vestlige stater forfølger, hvor de under påskud om humanitær intervention krænker andre stater nationale suveræniteter, vil let kunne føre til omfattende regionale krige, og sluttelig til anvendelsen af atomvåben«. I et nyligt interview om situationen i Mellemøsten udtalte udenrigsminister Lavrov også, at han håbede, at det arabiske forår, der nu er i sit efterår, ikke vil ende med en atomvinter.

Den dramatiske forværring af den internationale sikkerhedspolitiske situation har ikke sin rod i Rusland eller Kina, men i den britiske konfrontationspolitik som Tony Blair har

været en rendyrket eksponent for, og som USA (både under George Bush jr. og Barack Obama) sammen med NATO og EU-landene har ladet sig trække med ind i. På et tidspunkt da Rusland stod svagt begyndte man humanitære militære interventioner uden om FN's sikkerhedsråd, og da Rusland og Kina undlod at nedlægge veto imod etableringen af en flyveforbudszone over Libyen, der angiveligt skulle beskytte befolkningen i Benghazi imod overgreb, blev dette misbrugt til systematisk at bombe Libyens Regering og regeringshær, mens massive mængder våben og træning blev givet til oppositionen. Det endte som bekendt med, at rebellerne kunne besejre regeringshæren og tage magten – og at Gadaffi blev myrdet på skammeligste vis.

Efter den oplevelse gjorde Rusland det klart, at man aldrig ville tillade noget lignende at ske igen – og at man ville forsvare dette standpunkt med alle til rådighed stående midler, for ellers ville det blot være et spørgsmål om tid, før man ville blive inddæmmet gennem en række af regimeskifter, der ville indsætte regeringer, der var lydstaten til Storbritannien og USA, samtidigt med at opførslen af et vestligt missilskjold ville mindske Ruslands mulighed for at slå tilbage i tilfælde af et vestligt atomangreb.

Heldigvis har Rusland, i stedet for en modeskalering, rakt hånden frem til samarbejde for at forhindre denne uberegnelige eskalation, der kan ende i atomkrig. Samtidigt med at man har blokeret for et mandat til militære aktioner i FN's sikkerhedsråd, har man aktivt støttet en fredsproces i Syrien, der kan erstatte den militære kamp med en politisk dialog, der kan skabe en fremtid for Syrien. I det lys er militære tiltag, som den enorme strøm af våben og fundamentalistiske rebeller udefra ind i Syrien, finansieret af Saudi-Arabien og Qatar, men med accept og hjælp fra USA, Storbritannien, Frankrig, Tyrkiet og mange andre lande, og en NATO-involvering i form af Patriotmissiler bemandede af udenlandske soldater og AWACS-fly, med til at forværre muligheden for fred.

Den russiske udenrigsminister Lavrov udtalte i fredags (den 23. november) til Russia Today og TASS om opsætningen af patriotmissiler ved den tyrkiske grænse: »Vores bekymring har at gøre med Tjekhovs våbensyndrom, som siger, at hvis en pistol viser sig på scenen i Første Akt, så vil den bestemt blive affyret i det Tredje«. At våben dukker frem på et tidspunkt, hvor der er forsøg på at løse en konflikt, skaber risici, der ikke nødvendigvis har at gøre med scenariet, men fordi enhver ophobning af våben naturligvis skaber en trussel. »Enhver provokation kan skabe en alvorlig væbnet konflikt. Det ønsker vi at undgå«. »Enhver ophobning af våben skaber en risiko og er fristende for dem, som ønsker at få kræfter, der står uden for, i spil«.

Det budskab blev formidlet til Nato's generalsekretær, hvor Lavrov også tog op et forslag til etableringen af en direkte linje mellem Ankara og Damaskus, for at undgå misforståelser, men indtil nu har Anders Fogh-Rasmussen sat kikkerten for det blinde øje, og i modstrid med al sund fornuft erklæret, at Patriotmissilerne vil øge stabiliteten i

området.

Den danske udenrigsminister har gentagne gange erklæret, at militær intervention i Syrien og Iran ikke bør komme på tale, med udtalelser som: »Kun fantaster vil bruge militær i Syrien« og »Et angreb på Iran er et ekstremt farligt eventyr, der vil slippe en masse farlige kræfter løs i Mellemøsten og andre dele af verden«. Denne danske holdning er prisværdig, men det er ikke nok, når man samtidig ser gennem fingrene med, at den politik bliver forfulgt med andre midler, uden at sige fra. Det er på tide, at Danmark holder op med at spille blåøjet og naiv.

Vesten må lære af sine tidligere fejltagelser. I 1970'erne og 80'erne støttede man træningen, uddannelsen og bevæbningen af mujahedeenerne i Afghanistan, for at bekæmpe den sovjetiske indflydelse i Afghanistan, men efterfølgende var det netop disse vestligt trænede og finansierede fundamentalistiske »modstandsfolk«, som blev ryggraden i terrorisme verden rundt. Det var ophavet til al-Qaida. Det nylige angreb fra al-Qaida den 11. september på det amerikanske konsulat i Benghazi, hvor man bl.a. dræbte den amerikanske ambassadør Stevens, er en påmindelse om, at man er ved at begå den samme fejltagelse igen. Rebellerne, som man støtter i Syrien, er i mange til de samme fanatiske hellige krigere, som i mange tilfælde kommer direkte fra Libyen.

Vi skal undgå at krigen i Syrien og det beslægtede truende angreb på Iran får lov til at føre til Tredje Verdenskrig. Derfor afholdt Schiller Instituttet i den forgangne weekend en international konference i nærheden af Frankfurt, Tyskland, med deltagelse af 300 personer fra omkring 30 forskellige lande. Titlen var: »Et nyt paradigme for civilisationens overlevelse« og talerne fra konferencen vil snart være at finde på Schiller Instituttets hjemmeside (www.schillerinstitut.dk).

Konferencens formål var at pege på løsninger på den skæbnesvangre strategiske krise og den parallelle dræbende økonomiske sammenbrudskrise, der truer os alle, gennem at foreslå et totalt paradigmeskifte, som kan gøre slut på ideen om geopolitisk konfrontation og at man kan løse konflikter gennem krig, og det nuværende oligarkiske finanssystem, der sikrer maksimal profit for banksters og spekulanter, mens milliarder af mennesker trues på deres eksistens. Dette må erstattes af et nyt paradigme, hvor fokuset er på »Menneskehedens Fælles Mål« og overvindelsen af de trusler, der kan lede til menneskehedens udryddelse.

På konferencen blev bl.a. fremlagt en plan for gennemførelsen af en lang række vand og infrastrukturprojekter i Mellemøsten, Sydvestasien og Afrika, som hvis de bliver iværksat, vil skabe et samarbejde mellem alle de forskellige nationer, hvor man samtidig med sine egne fremskridt tænker på naboernes fordel – Det princip fra Den Vestfalske Fred i 1648, der sammen med etableringen af princippet om nationalstatens suverænitet

og ukrænkelighed, gjorde det muligt for Europa at overvinde Trediveårskrigen destruktions af civilisationen.

I en sådan proces kan Danmark spille en afgørende konstruktiv rolle. Vi kan være med til at planlægge og gennemføre store vand- og infrastrukturprojekter og vise, at selv om man er et lille land, så kan man have stor positiv betydning, hvis man bidrager med ideer og handlinger, der for alvor flytter verden fremad og ligger grundlaget for verdens kommende generationer.

Den amerikanske statsmand og økonom Lyndon LaRouche, der har været i stand til at forudsige de økonomiske og strategiske kriser verden nu slås med, har gjort det klart, at et sådant paradigmeskifte ikke kan finde sted inden for rammerne af det nuværende bankerotte finansielle system. Den britiske kontrol over USA gennem præsident Obama må ophøre, og USA kan derefter sammen med andre suveræne nationer, sanere sit finanssystem med en Glass/Steagall-banklovgivning, skabe nationale kreditter til investeringer og komme i gang store infrastrukturprojekter. Hvis USA samtidigt laver en fire-magts alliance med Rusland, Kina og Indien med grundlag i respekten for national suverænitet, så har verden fundamentet for en ny fredelig verdensorden, som resten af verden kan tage del i.

Rusland har allerede vist, at de er villige til et sådant globalt samarbejde til menneskeheden fælles bedste, gennem at foreslå et fælles samarbejde mellem Rusland, USA og resten af verden om SDE – Et strategisk forsvar for Jorden, hvor man i et fælles samarbejde etablerer et system, der både kan nedskyde løbske atommissiler, der kunne true vores fremtid, og samtidigt forbereder os på at beskytte Jorden imod asteroider og andre himmellegemer, der kan ramme med katastrofale konsekvenser. Tiden kommer, hvor sådanne himmellegemer vil true menneskeheden på sin eksistens, så vi må allerede nu begynde processen med at kunne imødegå den fare, så vi er klar, når den kommer.

Danmark må åbent sige nej til det paradigme, som nu truer selve vor eksistens, hvis konfrontationen i Mellemøsten og Sydvestasien føres til ende, og i stedet gå i spidsen for et sådant nyt paradigme, det vil sikre hele menneskeheden en anstændig fremtid.

Tak for ordet.